

lande, herunder Finland og Sverige, samt de latinamerikanske lande).

II. Resolutionen.

I et resolutionsforslag fremsat af en række afro-asiatiske lande *fordømmes* Storbritanniens afvisning af at træffe effektive forholdsregler for at nedkæmpe det illegale regime i Sydrhodesia, *bekræftes* at de hidtil vedtagne sanktioner ikke vil fælde det illegale styre, at sanktionerne for at opfylde deres formål må være altomfattende og bindende og støttet af magtanvendelse, samt at den eneste effektive og hurtige måde for den administrerende magt at knuse opstanden på er gennem magtanvendelse, *opfordres* Storbritannien derfor til at træffe alle nødvendige forholdsregler, herunder magtanvendelse, for at bringe mindretalsregimet til fald, *forlanges* det, at Storbritanniens fremtidige konsultationer finder sted med samtlige politiske partier og ikke med Ian Smith's regime. Forslaget *fordømmer* såvel de staters virksomhed, der fortsat handler med det illegale regime, som de fremmede økonomiske og andre interesser, som ved at støtte Ian Smith-regimet underminer gennemførelsen af sanktionerne. Sydafrikanske væbnede styrkers tilstedeværelse i Sydrhodesia *fordømmes* som en trussel ikke blot mod befrielsesbevægelserne, men også mod de selvstændige nabostaters territoriale integritet og uafhængighed, og Storbritannien *opfordres* til at sikre, at alle sydafrikanske styrker fordrives fra Sydrhodesia. Alle stater *opfordres* til at yde moralsk og materiel støtte til Zimbabwes befrielsesbevægelser, og sikkerhedsrådets *opmærksomhed henledes* på „nødvendigheden af at iværksætte de fornødne foranstaltninger i henhold til pagtens kapitel VII“.

Resolutionsforslaget blev efter en række stemmeforklaringer i hvilke bl. a. de fleste latinamerikanske lande oplyste, at de ville stemme for resolutionen, omend de ikke kunne tiltræde kravene om magtanvendelse, vedtaget med 90 stemmer for (afro-asiatiske, latinamerikanske og kommunistiske lande) og 2 imod (Sydafrika og Portugal), medens 18 lande afstod (vestlige, herunder samtlige nordiske lande, samt Malawi).

Generalforsamlingen vedtog den 3. november 4. udvalgs resolution (res. 2262)

med stemmetallene 92 for og 2 imod, medens 18 afstod.

4. udvalgs beretning: A/6884.

Portugals kolonier.

(Dagsordenens punkt 66).

I. Debatten.

4. udvalg behandlede spørgsmålet om Portugals kolonier i tidsrummet 1.-10. november 1967. I debatten deltog næsten samtlige afro-asiatiske og kommunistiske lande, medens kun Venezuela talte fra den latinamerikanske gruppe og Sverige fra den vestlige gruppe.

De *afro-asiatiske* repræsentanter hæftede sig i deres indlæg navnlig ved følgende fire forhold:

a) Samarbejdet mellem regeringerne i Portugal, Sydafrika og Sydrhodesia. Portugals deltagelse i denne politiske og militære blokdannelse var af væsentlig betydning for dets muligheder for at modstå presset fra de antikoloniale kræfter.

b) De store vesteuropæiske og amerikanske investeringer i Angola og Mozambique — et punkt, der blev yderligere uddybet under 4. udvalgs behandling af dagsordenens punkt 24: „Fremmede økonomiske og andre interesser's virksomhed, som hæmmer gennemførelsen af kolonideklARATIONEN“, hvor de britiske, amerikanske og vesttyske investeringers rolle i de portugisiske kolonier indtog en meget fremtrædende plads i debatten.

c) NATO-landes våbenleverancer til Portugal, der de facto er en hjælp i kampen mod nationalistbevægelserne, og den kraftige stigning i Portugals forsvarsudgifter i løbet af de sidste år. Man afviste betydningen af klausuler om, at leverede NATO-våben ikke må anvendes i kolonierne under henvisning til, at de under alle omstændigheder i hvert fald frigjorde andre våben til dette brug. Koloniudvalgets formand fremhævede, at de skandinaviske lande allerede i 1961 havde standset alle militære leverancer til Portugal.

d) Den kraftigt stigende portugisiske indvandring til Angola og Mozambique. Flere hævdede, at Portugal gennem en kraftig forøgelse af indvandringen kombineret med en direkte opfordring til raceblandning søgte